

XVIII.

Betænkning

over

Forslag til Lov om Æresoprejsning uden Bevilling.

(Afgiven af Folketingets Udvalg den 26. Januar 1924).

Udvalget har holdt en Række Møder (8) og har særlig drøftet Spørgsmaalet om Kommunalbestyrelsens Medvirksomhed ved Fremskaffelsen af Attester for Andragere om Æresoprejsning og Spørgsmaalet om, hvorvidt en Erklæring om, at vedkommende ikke har begaaet en i den offentlige Mening vanærende Handling, var tilstrækkelig, eller om man tillige skulde kræve en Erklæring om, at vedkommende havde ført en ulastelig Vandel.

Udvalget har ogsaa drøftet Karakteren af den Instruks fra Ministeriet, som maatte følge af Lovforslaget, og Muligheden af at forme Lovforslaget saaledes, at en Instruks ikke blev nødvendig.

Medens hele Udvalget er enig i, at Lovforslaget bør fremmes, og om enkelte Ændringer af formel Karakter, har Udvalget i øvrigt delt sig i et *Flertal* (J. Oskar Andersen, Blang, Grønbæk, Moltesen, Christmas Møller, Pürschel, Schiøler og Stegger Nielsen) og et *Mindretal* (Heilesen, Albinus Jensen, Jørgensen, F. K. Madсен, Niels Petersen, Simonsen og Trier).

De Ændringer, hvorom Udvalget er enedes, er dels den, at Bestemmelserne i Lovforslagets §§ 1 og 2 om Tidspunktet, paa hvilket Æresoprejsningens Virkninger indtræder, samles i een Bestemmelse i § 3,

hvilket er tiltraadt af Ministeren, dels det af Ministeren stillede, af Udvalget tiltraadte Forslag om Ændring af Lovforslagets § 4 med Hensyn til Lovens Ikrafttræden.

Forantvænte Flertal er med Ministeren enig i, at det, naar Fristen for Opnaaelse af Æresoprejsning for de mindre Forbrydelsers Vedkommende nedsættes fra 10 til 5 Aar og der ogsaa i øvrigt paa forskellige Punkter gives en videre Adgang til at opnaa Æresoprejsning end efter Loven af 1894, ikke er ubilligt at stille noget strengere Fordringer til Ansøgnernes Vandel end efter Loven af 1894, navnlig saaledes, at man ikke nøjes med Kravet om, at den paagældende ikke maa være tiltalt eller straffet for en i den offentlige Mening vanærende Handling, men stiller et positivt Krav, der i Lovforslaget er udtrykt i Ordene „ulastelig Vandel“.

Dette Udtryk, mod hvilket der i og for sig kan rettes berettiget Kritik, har formentlig gennem Anvendelsen i Praksis af Lov af 1868, hvor Udtrykket findes, faaet et saadant fastslaaet Indhold, at man ikke uden Fare for den ønskelige Sikkerhed i Retsanvendelsen nu vil kunne ændre det.

Flertallet har, for at imødekomme Tanker, der er fremsat fra Mindretallets